

48 yaşındayım. Kimliğe göre doğru mu, gerçek mi? Yaşımı ben bilmiyorum. (Gülüyor.) Gerçek kimliğimde 48 yaşındayım. Diyarbakır'dan evlendim. Evlenmez olaydım. (Gülüyor.) Yani evlendim her neyse, 20, 21 mi? İki sene orada kaldım, evli kaldım orada. Üçüncü senedir buradayım, buraya gelmişim, kocam beni getirdi buraya. Burada bizi terk etti gitti. Ben de çocuklarımla terkiz burada. Dört tanedir. Ondan sonra kirada oturuyorum. Yani yardımlarla geçimimi yapıyorum, işte ondan sonra kiradayım zaten. Kiramı onlar veriyor hani çalışmıyorum. Çocuklarım ufaktır, okula götürüp, getiriyorum diye çalışmıyorum. Tabii oğlum da çalışmıyor şimdi o da boştur. Ev kiramı da onlardan istiyorum, babalarından İstiyorum, boşanmamışız. Resmî de boşanmamışız daha doğrusu. Getirene kadar da burnundan getiriyorlar, çaka çaka, laf söyleye söyleye gönderiyorlar ayda bir milyar. En çok 1.200, 1.300 gönderiyorlar, geçimimi öyle yapıyorum. Tabii ekmeğim belediyeden geliyor, bedava kartla alıyorum. Yardım, gıda yardımı alıyorum. Geçimim öyle. Çünkü şimdi yapıyorum.

Köyde doğmuştum, köyde doğmuşum, büyümüşüm. 11 kardeşiz. Altı erkek, beş kızız biz. Annem, babam çok şükür hayattadır. Hepimiz evlenmişiz. Yani bizim zamanımızda güzel bir köydü. Güzel bir köydü. E, tabii tarlada çalışıyorduk, hayvanlarla uğraşıyorduk, geçimimizi yapıyorduk, çalışıyorduk.

Oradan geldik buraya işte. Evlendik, bıraktık köyü. Herkes kendi evlerine gitti, kendi yerine, öyle kaldık. Anam, babam kaldı köyde. Kimse kalmadı. Anam babam taraftan hiçbir sorunumuz yok, hiçbir şeyimiz yok. Dört dörtlüktür çok şükür. Yani bu yaşa kadar geldik. Ne anamız ne babanız bir fiske bize vurmadi. Tabii biz de saygısızlık yapmıyorduk. Onların bir dediğini, iki de etmiyorduk. Tabii eski çocukların, şimdi çocukları bir değil tabii. Yani hep, yani ben de kardeşlerim de hepimiz çok şükür. Anam, babam tarafından geçimimiz dört dörtlüktü, hiç sorunumuz yoktu çok şükür! Tabii evlendik, sorunlar bitmedi. Sorunlar üstünde sorun, sorun üstünde sorun geldi. Çok şükür iyidir. Şimdiye kadar, şimdi de iyidir. İnşallah ölene kadar da öyle olsun. Hani kardeşlerim çok şükür iyidir, şey yok sorunumuz yok. Hiç kimsenin sorunu kimsede yok. Yani değil benim tek. Ki bunlar vardı.

Hani ebelemece oynuyorduk, nedir? Beş taş oynuyorduk. Çocuk şeyi, ip atla atlıyorduk. Öyle işte, köy hayatı. (Gülüyor.)

Kurmaz mıyım? (Gülüyor) Tabii insan kuruyor, herkes gibi biz de hayal kuruyorduk elbette. Nasıl kuruyoruz yani, biz de şehre gitseydik, bizim de eviniz böyle olaydı, şöyle olaydı, böyle. Aslında şey, bizim köyümüze elektrik geç geldi. Eskiden televizyon yoktu, bir doğal şey yoktu, lambaydı.

Derelerden su çekiyorduk, hayvanları evinize getiriyor ki hayat işte. Ama çok güzeldi. 22, 23 yaşındaydım, ben evlendim. Görücü usulü evlendim. Görücü usulü geldiler, ağladık kaderimize, yabancıydı. O Diyarbakırlıydı, geldiler. Tabi ağabeyim dedi, yani yabancıdır ne olur ne olmaz, tanımıyoruz, etmiyoruz. E, tabii Allah da kader etmişse de tamam. Ben de annem bana sordu dedim, siz bilirsiniz, yani siz biliyorsunuz demek, evet, demektir. (Gülüyor.) İşte öyle evlendik, gördük, hani çoluk çocuk sahibi olduk, dert sahibi olduk, koca tarafından, o zaman yakışıklıydı tabi. Elbette hoşuma gitmeseydi ben nasıl evet derdim? Tabi köyde olmadı, köyde sadece normal bir evde kına yaktılar, hani uzaktır diye. Diyarbakır'da ettiler. İki- üç gün davul, zurna çalmıştılar. İşte düğün oldu, geldik yani. Tabi gene de şu, bu derken geldik. Davul, zurna çalıyor tabi kapıda, salon düğün salonu değil, evdeydi. Kapıda düğün vardı. İşte Karabağ'dan geldik, yabancıydım, kimseyi tanımıyorum, etmiyorum ondan başka. Yeterli konuşmamız da olmadı. Hani şimdi sevgiler gibi yani konuşmadık, etmedik. Bir istemeye geldiği zaman, görücü geldiği zaman yani benle sen yakınınız. Ben bir köşede, o bir köşede, kız kardeşi yanımızda, konuşamadık da. Öyle birbirimize baktık. (Gülüyor.) Öyle oldu. Tabi evlendiğim zaman da konuşmadık. O zaman da aldılar, götürdüler. O zaman da konuşmadık.

Yani geldiği, ben geldim orayı gördüm, kendi ailemi gördüm, orayı gördüm ya hani bizde dernek, düğün vardır hani nasıl diyeyim damadı aldılar başka yere götürüyorlar akşamları. Gelin geldiği zaman damat, ya dedi, eve götürüyüm ben, ondan sonra şey yapıyorlar, gidiyorlar yani mumlar falan yakıyorlar. Gidiyorlar damadı getiriyorlar, akşam öyle olunca yani kimin evinde ise onu, ona yemek veriyorlar şey, yemek şey yapıyorlar, arkadaşlarla şeylerle. Ben geldim, baktım benim eşim de hadi ayakta, iki, iki odalı zaten evleri araları bu kadardır, bir tane ocakları orada vardı. Hadi orada damattır sözde bu, o ayakta yemek yiyor. Hiç dedim, valla millet sözde bu damattır, ne bir yere götürüyorlar, bu ne biçim şey, dedim. Yani sanki orası ayrı dünya, bizim taraf ayrı dünyaydı, öyle şey yaptım.

Her neyse, oldu, geçti, evlendik. Giydim giydim, giydim her şeyin diyor insan diyor o zaman diyor. Her şeyi dört dörtlüktür. Yani insan mutlu oluyor, huzurlu oluyor. Ondan sonra evet, tüylü müylü bir gelinliktir, güzeldi gelinliğim, süperdi. (Gülüyor.) Gelinlik güzeldir abla. Bir buçuk sene getirmedi, ondan sonra getirmedi, tedaviyle oldu. Bu büyük oğlumu getirdim, ondan sonra yedi sene yine olmadı. Ondan sonra, diğerini getirdim. Üst üste getirdim. (Gülüyor.) E, nasıl hissettim? Canım bana, bana sorsa bile erkendi zaten. Yani bir buçuk sene ne demek yani? Daha gençsiniz, yeni, ne acelemiz var? Tabi, o istiyordu, isteyince de çalışmıyordu. Çalışmayınca da para yoktu ki ben gideyim tedavi olayım. Tedavim de şöyle oldu, adet düzensizliği oldu, vardı bende. O da en iki defa gittim, hap verdiler, adetim düzelinece oldu işte. Ondan sonra oldu, ondan

sonra yine yedi sene yine olmadı, olmadı, olmadı. Doktorlara, kadınlara, şöyle, böyle Allah'ım, şey oldu, yedi sene sonra yine Allah kısmet ediyor, üst üste oldu bu sefer.

Tabii anne olmak çok güzel bir şeydir ki, geçim olsa yani insanın huzuru olunca çok güzel bir şeydir. Olmayınca da tabii dert üstüne dert oluyor. Yani nasıl olmayınca? Hani ev üstündeydim, iki tane görümcem vardı, bir kaynım vardı, kaynanam vardı. Bir tane görümcem evlenmişti, gitmişti, kocası ölmüştü, iki kızıyla o vardı. Yani işkenceydi yani. Ben doğru dürüst çocuklarıma bakamıyordum, iş, güç, hizmetlerini yapıyordum. Yani akşamdan akşama doğru dürüst çocuklarımı göremi... Yani görme derken, sevemiyordum, şey yapamıyordum yapamıyordum onları. Akşama kadar, geçim zordu yani çalışmıyordu, gözüm onların elindeydi. Bir de kaynanadır, görümce, sanki ben kuma olarak o görümcenin üstüne gelmişim. O kadar bana çektirdi. 20, 21 mi, iki sene çektim, ondan sonra buraya geldim, onlardan kurtuldum. Tabii telefonlarla onlardan kurtulmuyorum bu sefer. Niye gelmiyorsun? Niye gelmiyorsun? E, gelmiyorum! Niye geri geleyim oraya? Burada huzurum var, çocuklarım yanımda, niye geleyim? Gelmeyince anca bu sefer diyor, kira isteme o zaman çalışın, kendinize bakın. Onu da diyorlar. Tabii orada ev bizimdi, kira yoktu, yani onlar bana bakıyordu. Tabii minnetli bakıyordular, bakıyordular yani. Nasıl diyeyim, çocuklara sahip çıkmadı, bana sahip çıkmadı kocam. Çektik çektik, buraya gelene kadar.

Felaket, berbat! Nasıl diyeyim yani işte... Yani tabii o da sevdi, istemeye geldi, şey oluyordu, seviyordu. Ondan sonra aramıza girdiler, muskalar, hoca, şıhlarla, hocalarla aramızı bozdular. Çok çektim dediğim yani, beni gözünde kara etmiştiler. Hani ev üstündeydim, dedim ya, iki odalıdır evimiz, iki tane görümce, bir kaynım küçük vardı o zaman. Ara bu kadardı, bu odanın kapısı, bu diğer odanın kapısıydı. Mecbur gidiyorum, geliyorum, iş yapıyorum. Dedi, git, seni gözüm seni görmesin. Tamam, dedim. Öyle şey yaptım. Kendime başka odada kalıyordum, o ta çıkana, yemek ziyene, çıkana kadar diğer odadaydım. Olur, olmaz insan konuşuyor evde. Dedi git, en sonda dedi, git. Söyle konuşmasın, sesi de bana gelmesin. Ama o zaman sesim gelmesin, ben ne yapayım? Tamam, sen beni görmeye görme. Tamam, kendimi sana göstermiyorum ancak konuşmam, ben nasıl şey yapacağım? Hani evin üstüne insan konuş... nasıl şey yapacak? Öyle. Öyle öyle beni gözünde kara ettiler en son neler neler söylediler bana, ne çektiler bana. Muska görümcemle, kaynanam yapıyordular. Yapıyordu kaynanam. O zaman Kızılay yemeği vardı. Kızılay'dan yemek getiriyordu bize. Hani çalışıyordu kocam ya. Bu binaya bakıyordu, bize bakıyordu, geçimimizi öyle yapıyorduk. Kızılay'a gidiyordu, geliyordu. O kadar diyordu bana, hani seni görmek istemiyorum, şöyledir, böyledir. İki-üç defa yazdı, kaynanam yemeğe gidip geliyordu Kızılay'a, elbisesini değiştiriyor, ben o elbise kaldırıyorum makineye şeye götürüyordum, banyoya götürüyordum. İki- üç defa muska gördüm. O muskayı getirdim, kaldırdım, sakladım. En son

bağırıyordu, çağırıyordu bana kızırıyordu bana. Ben artık dedim, yeter. Allah'tan başka da kimsem yoktu orada. Ben yabancıyım orada. Ne bir yeri tanıyorum, ne kimseyi tanıyorum. Yol bilmem, iz bilmem, ben orada yabancıydım. Bırakmadı ki, ben dışarı da çıkayım. Ne komşuları tanıyorum, hiçbir şey bilmiyorum, tanımıyorum, etmiyorum. Zaten dedim, yeter! Yeter artık! Niye sen, nereye kadar böyle sen yapacaksın, boşuna böyle yapacaksın, dedim bana dedim. Bak, dedim bir değil, iki değil, üç tane üst üste ben muska gördüm annende, ben kaldırdım. Dedi, getir bana ver, ben götüreyim hocaya göstereyim. Ben güvenmedim ona. Allah demiş, doğruyu söyle. Ben dedim ben vermiyorum. Ben sana diyorum ki, ver bana ver, vermiyorum. Ben biliyorum, sen göstermiyorsun atacaksın, gidecek. Bir tane teyzesi vardı dedim görümceme dedim, hele git tezeyi çağır, o teyze de çalışıyordu, dedim, git çağır, teyze gelsin. Ne yaptım yani teyze de gelmedi. Bana dedi, eğer sen avluluydu evimiz, avlu vardı. Dedi, evi ayağın bu, bu kapının bu tarafından, diğer tarafına gitse, seni öldürürüm, dışarıya çıkmayacaksın.

Çıksam da zaten ben bilmiyorum. Nereye gideceğim ben? En son kaynanam şey yaptı. Kurban olayım kaynanama yalvardım dedim, yeter artık bu muskalarla nereye kadar gidecek, dedim. Muska görmüşüm, dedim. Böyle böyle, dedim. Dedim, beni götüren yok. Hoca olsa, şih olsa, neresi olursa beni bir yere götür ki, göstereyim ona. O zaman dedi, yok. Dedi, yok! Dedi. Bir kere, iki kere yalvardım, ağladım dedim, ya Allah için, dedim. Benim için de olmasa oğlun için, dedim. Ama benimle gel, bir yer, ver bana ben götüreyim. Yok, dedim. Ben, birlikte gidelim. Gittik, bir şih vardı orada, orada bir şih vardı oraya götürdük. Şih, açtı muskayı baktı, çuk, çuk, çuk böyle yaptı başını salladı. "Evleri yana kim yapmışsa bunu, dedi. Kaynana dedi, şihim kim yapmış sence? Şih dedi, sen yapmışsın. Şihim sen şaka söylüyorsun. Bir daha şih dedi, sen söyledin. Tamam, geldim yolda ağladım dedim, sen niye böyle yapıyordun? Niye sen yaptın, dedim. Diyor, ben yapmışım ki, siz birbirinize tatlı olasınız. Dedim, nerede? Bunun tatlısın nerede? Neresidir tatlı? Dedim, gittikçe berbat oluyor, dedim gittikçe şey oluyor. Nasıl dedim, yaptın? Diyor, ben Kızılay'dan yemek getirince yemeğin içine koyuyordum, size veriyordum.

O, öyle yaptı. Üç sene sonra, üç ayım bitti. Hala çocuklarım yoktu. Üç ayım bitti, kaynana bizi terk etti, gitti. Beni hırsız ettiler, görümcem üç tane çeyreğimi çaldı, benim boynuma attılar. Ben hala babamgile bile gitmemiştim. Üç tane çeyreğim annesini kandırıyor, kocaya gönderiyor. Üstelik de o görümcem de şey de dedi göndereceğim onları dedi. Gönderiyor yol para yoktur, benim çeyreğim çalıp kaçıyor şeye, boz duruyorlar, yol para ediyor, o çocukları da göndermek için. Dediler, sen babamgile gidelim. Hani ben babamgile gitmemişim ki. Babamgil o çeyreğinize muhtaç? Dedim, götüreyim oraya. Neler neler başıma getirdiler, neler neler getirdiler. 21, 22 sene kaldık. Sonra çıktım, oğlum olduktan sonra artık hani çalışmıyordu ya. Çalışmayınca, e her şey

benden beklendi bu sefer. Yolu benden, izin verdi daha çıkmaya da çıktım pazaradır, fırındır, şudur, budur. Her yere artık ben gittim. Artık şey yapmadı, karışmadı bana o yüzden. Diyor, sana güveniyorum, daha sana güveniyorum nereye gidiyorsan, git. Tabi güveneceksin. Ben ne için yaşıyorum? Namusum için yaşıyorum. Senin namusun değil, kendi namusumu koruyorum, dedim. Sen ne diyorsun? Sen ne şey yapıyorsun? Her neyse, ondan sonra evin erkeği de ben oldum, evin kadını da ben oldum, her şey benden soruluyor artık.

Benim geçimim, ev üstüneydim. Kaynanam binalara bakıyordu, diğer görüncem, bir tane daha var büyüğü, o da çocuğu olmuyor, kocasından boşanmıştır. Şey, ölen kocasından maaşı var, emekli maaşı var, çalışıyor, onlar bize bakıyordu. Şimdiye kadar da onlar bize... Hala da onlar bize bakıyor. Ben nasıl? Kiramızı yine onlar gönderiyor. Eşim çalışmıyor, çalışmayınca, onlar gönderiyor.

Yani eşten sevgi görmedim, o adamdan. Ne sevgi gördüm ne eşlik gördüm ne şey görmedim o adamdan. Gelmiyor, bizi terk etmiş. Diyemiyorum, işte üçüncü seneye girdi beni çocukları da terk etti, gelmiyor bize. Benimle zaten konuşmuyor, arıyorum benim büyük ile konuşmuyor, o üç tane küçük çocuklarla konuşuyor. Sadece onlarla konuşuyor. Büyük oğlana da niye kinli, beni tutuyor diye. Ya sen dayılara bağlısın, benim aileme bağlıdır çocuk, onun aileden nefret ediyor. Anne ne zararı var sana? Ne zararları dokunmuş ki sana, sen onlardan nefret ediyorsun, dedi. Böyle. İki çocuk da hanede artık anlıyor her şeyi, iyiyi, kötüyü, yanlış, doğruyu anlıyor artık çocuk. Niye ki beni tutuyor, ondan nefret ediyor. Ondan sonra şey yapmıyorum.

Komşular, bir Allah biliyor, keşke komşularım senin yanında olaydı. Komşularım, yani hiç şeyi yoktu onların, hepsi beni seviyordu, ben onları seviyordum. Yani sevgi, saygı vardı bizde çok şükür, iyidir de komşularımız çok şükür. Yani sorun sadece aileyle yani dışarıda hiç kimseyle sorunum yoktu, çok şükür! Tabi kocadan, en büyük birinci kocadan vardı sorunum. Ondan sonra ailesinde vardı yani sorun, başka kimsede yoktur.

Elbette hatırlıyorum, tabi. (Gülüyor.) Evde zaten, hepsini evde doğum ettim. Yani dışarıda yani beni hastaneye götürmedi. Büyük oğlumda zaten sigortamız yoktu, yeşil kartımız yoktu, sağlık güvencem yoktu daha doğrusu. Evde yattım ondan sonra bu iki şeyi, yedinci, bir ara binanın önüne girdi o, kapıcılık yaptı o. Nasıl yaptı? Çalışmıyordu, benim, ben hamile kaldım, bu büyük oğlum doğdu, doğurdum. Hadi bu çocuk da hani bez lazımdır, mama lazımdır, şu lazımdır, bu lazımdır. Ben her zaman kaynanama diyebilir miyim? Hani bana para ver, bu lazımdır, şu lazımdır.

Dedim, bir akrabaları vardı, binayı bıraktı, kapıcılığı bıraktı boş gibi, dedim. Ben gider bakacağım. Ben kendime bakacağım, kapıcılık yapacağım, oğlum için bari şey yapayım. Ondan sonra akrabaları dedi ki, ben bakıyorum, kızdılar ona sen utanmıyorsun yani hani genç bir kadın nasıl sen bırakıyorsun şeye, binaya gidiyor, sen evde oturuyorsun. Kıza kıza artık o kaç sene, birkaç sene o baktı, dört-beş sene o binaya baktı o. Orada o binaya baktı, ondan sonra sigortam oldu diğer ikinci oğlumdu götür, yani gitmedim şeye nasıl? Niye gitmedim? Kadınlar hani dediler hastaneye gidiyor, doğuma gidiyor, hemşireleri kızıyor, o gelen, giden elini sokuyor bilmem ne, ne, ne, ne beni korkuttular ondan ben gitmedim. Diğerlerinden, yine binanın önünden çıktı ya artık kapıcılığı bıraktı, yine sigortam yoktu. Hani ev, dördü de evde doğdu. Ebelerle doğdu. İnşallah! Çok şey yaptım, çok sevindim. Çok şeyden yani ne demek yani insanı bir çocuğu olsa, insan ana olunca ne kadar güzel bir duygudur. Ne kadar güzel bir şeydir!

Benim de oğullarım, çok aramız, çok iyidir çok şükür. Çok beni seviyorlar. Benim küçüğüm diyor, anne hem sen benim hem anamsın hem babamsın! Hepsi diyor. Diyorum, o günü bana gelip bana sarılıyor, anne diyor, televizyonda bilmiyorum ne çıktı, sarıldı bana diyor, anne şimdi sen ölsem, ben kime sarılacağım? Dedim, ben ölsem sen babana sarılacaksın oğlum. Yok o da diyor, ben o adamın yanına gitmiyorum. Oğlum gitmiyorsan, kimin yanına gideceksin? Ben ölsem, şey olsam? Sen ölsem, ben de kendimi öldürürüm. Kalsan da ağabeyimin yanında kalacağım, ben oraya gitmiyorum. (Gülüyor.) Yok, çok şükür çocuklarım bana düşkündürler, beni seviyorlar.

Ben üçüncü yıla girdim buradayım. İki buçuk yıldır işte, buraya geleli. Farkı nasıl yani aile, aile içinde şeyleri komşular, burada çok şükür komşularım iyidir. Orada da iyidir yani tek farkı, ben burada olunca tek huzurum var yani şeyim var burada. Orada huzurum yoktu, orada çocuklarıma bakamıyordum. Yani şeye bakamıyordum evin içinde yani iş, güç akşama kadar hizmetlerini yapıyordum, iş yapıyordum. Buraya gelince çocuklarımla ilgileniyorum hiç olmasa, çocuklarıma bakıyorum. Şöyle diyeyim, bir olay başımıza geldi, ondan sonra onun için geldik buraya. Yani buraya gelmek istemiyordum daha doğrusu yabancı yerdir, uzaktır, büyük şehirdir, kimseyi tanımiyorum, etmiyorum. Dedim olunca da yani Diyarbakır'dan çıkınca yani, Batman, Urfa, Diyarbakır çevresinde dedim yani gidelim. O dedi, yok, Ankara. Oğlum sen Ankara'yı, sen de görmemişsin, dedim. Sen de Ankara'yı görmemişsin, işin yok, evin yok, Niye sen Ankara'ya gidiyorsun? Ankara, onun bir teyzesi var burada onun için telefonu açtı, bize ev bulun. Böyle yapın, böyle yapın... Onlar da sağ olsunlar bu evi buldular, bizi çağırdılar, o bizi gönderdi buraya iki ay sonra o geldi buraya, bir hafta kaldı kaçtı geldi buraya. Teyzesi, teyzesinin kızı ona bir iş buldu. Tamam ağabey, biz sana iş buldum şey yaptım, dedi. Yok, yok, kalsın şimdi, iş kalsın.

Niye? Dedi, kalsın diye, ben gideceğim, geleceğim sonra, memlekete geri gideceğim. Nasıl dedim yani buraya gel ilk geldiğinde kıştı zaten biraz hava açıldı. Ben o çıktık dışarı.

Haydi, Ankara güzeldir ha. Ankara güzeldir, şeydir. Hani ilanları asıyorlar şeylerin acil evler satılık şeye çıkarıyorlar ya. Diyor, evler ucuzdur burada, ev alacağız, ya kira vereceğiz, ya oturacağız. Öyle ben de sevindim. Dedim, haydi çok şükür, dedim. Burada ev alsak, kurtarırız kendimizi.

Gittiği gün değil, ondan önceki bir gün amcası aradı beni dedi, hani buke, dedi, bana buke diyorlar orada, yani "gelin" demektir. Buke, dedi "****" ye, bir şey yap ki, ağzını bağla ki, evini geri getirsin buraya. Amca, dedim, şimdiye kadar, bu yaşıma kadar gelmişim öyle hayatta ne yapmışım ne yapacağım, Allah bana nasip etmesin. dedim. Ben nasıl öyle bir şey yapacağım, dedim. Artık o adam gidiyor o, gidiş o gidiş. Artık ne yaptılar onu bilmiyorum. İki de bir telefon açtı, evi getir, Elazığ'a gideceğiz. Evi getir, Elazığ'a gideceğim. Dedim, ben gelmiyorum Elazığ'a. A bu ev bohça değil koluma takayım, oraya, buraya, gideyim, geleyim. Burada artık çocuklarım okula gidiyor, geliyor. Burada bu düzenimiz var, burada alışmışız, niye oraya? Gel buraya! E, buraya gelse mecbur çalışıp, bize bakacak ya. Ondan da gelmiyor, çalışmıyor, tembelliğe alışmış, çalışmıyor. Ondan sonra diyor, sen gelmiyorsan, ben de gelmiyorum size. Ben de sizi terk edip gideceğim. İşte bizi bıraktı, gitti.

Eşyalarım, hiçbir şeyim yoktu. Bir buzdolabımdı, bir tane kaynanam böyle eski fırını bana vermiştiler, eski bir televizyonu bana vermiştiler. Odur, yataktır, halıdır. Yani bu şimdiki evimin eşyaları, hepsi buradaki komşular bana vermiş, hiçbir şeyim yoktu. Ha bunları bir tane kadın verdi. Vanlı kadındı, evini götürdü Keçiören'e, bunlar koltuk takımı, o bana verdi. Bunun teyzesi kızı verdi. Ranza bir tane komşu verdi, bir tanesi daha verdi. Çamaşır makinesi başka bir kadın verdi. O masayla, televizyon başka bir kadın verdi. Sağ olsun, evimi doldurdu, ettiler.

Çok şükür, evim var, eşyam var, huzurum var, çocuklarım yanımda. Niye ben şey yapayım? Kaç defa dedi, sen gelmiyorsan boşanma davasını aç. Ne yaptın? Ben açmadım, dedim. Açıyorsan sen aç, ben niye açayım? Açmıyorum, dedim, boşanma davasını. O, öyle kala kaldık o da açmıyor, ben de açmıyorum, o orada, ben burada.

Çalıştım. Geçen, yani geçen yaz ben çalıştım. Nasıl çalıştım? Bir küçük bir lokanta. Karakolu belki biliyorsun burada. "****" Karakolu. Küçük bir dükkân, hani evime yakındı, çocuklarımı okula götürüp getiriyordum, orada çalışıyordum. Öyle yakın bir yer olsa, çalışmak istiyorum. Hani ben

boş, oğlum boş olmuyor böyle boş nereye kadar böyle olacak. Bir, bir milyar bana gönderiyorlar; o da burnumdan getiriyorlar getirene, gönderene kadar. Bak! Aynı birinde kira vereceğim, hala daha göndermemişler. Hani iş olunca çalışmak istiyoruz. Lokanta, bulaşıkçıydım, bulaşık yıkıyordum. Ama güzeldi işim yani evime yakındı, çocuklarıma gelip bakıyordum, kontrol ediyordum, yine geri gidiyordum. Yakındı yani. O ki, sabah okula götürüyordum yine gidiyordum akşam yine gidip onları getiriyordum, yine geri gidiyordum. Sağ olsunlar. Onlar da iyi diler, izin veriyorlardı öyle. Ya onlar gidince artık, öyle kaldım. Uzağa da gidemiyorum yani çocuklar ufaktır diye ben şey yapamıyorum, bırakamıyorum. Onların, başkasına devrettiler. Dedi, bizimle gel. Hani dedim, sizinle geleceğim, onlar uzak gittiler, abla, diyor, seni götüreceğiz, kendi arabamızla seni götürüp, getireceğiz. Yeter ki sen gel. E, dedim, hadi ben gelsem, okul var, çocuklarıma götürüyorum okula. Dedi, dört buçuk, beşte seni eve getiririz akşam. E, dedim, sabah? Sabah altıda geleceksin. E, dedim, sekiz buçukta çocukları okula götürüyorum. Ben nasıl geleceğim? Gidemedim. Yani aralarda dedi yanımızda kal. Tamam, dedim, yanınızda kalacağım hiç olmazsa. Onları birer, iki gün çalıştım, üçüncü günü dediler, abla işimizde de olmuyor. Onlar da zaten kapattı. Öyle kaldım, işsiz kaldım. Yani olunca güzeldi, kısmet başka bir şey yapamadım. Yani aradım, bu caddeden böyle aradım. Dedim, yani bana göre olunca bulaşıkçı, temizlikçi falan olunca, yakın yoktu, ben de kaldım. Bakan olsaydı çocuklarıma, nerede olsaydı, ben giderdim. Bakan yok, mecbur kalıyorum.

Yok, Ankara'yı fazla bilmiyorum bir şeyi biliyorum. Çocukları kaç defa götürüp, getirmişsin bir şeyler lazım olsa, mesela, kitap mitap lazım olsa. E tabi pazardır, ekmek gelir, ekmek gidiyorum, alıyorum. Okuldur, orası yani çevreyi biliyorum, başka bilmiyorum. Tabii hastanede, Ankara Hastanesi'ni biliyorum. Oraya gidiyorum başka, başka bir yeri bilmiyorum. Gitmemişim, e gitmemişim daha doğrusu. İlk gelince hani yabancıydım, ben hep kimseyi tanımıyordum, gelince sanki dünya bana şey oldu şey oldu, dar geldi bana. Bir, iki, üç ay geçince, tabii sağ olsun komşular geldiler, hoş geldine geldiler. Nasılsın? İyisin, şöyledir, böyledir, açıldım yavaş yavaş yavaş etrafımı tanıdım, şey yaptım artık. Tabii oluyor, oluyor sağ olsun. Allah senden de "****" dan da razı olsun. "****" var. Bir tane var. Allah binlerce defa onlardan razı olsun. Diğer komşular da iyi de ama en çok o ikisi. Bana çok yardımcı oluyorlar. Sağ olsunlar komşularım hepsi iyidir, elhamdülillah! Sorunumuz yok, çok şükür. Razıyım onlardan.

Hayallerim, tabii olmaz mı? Hayallerim, bir evimiz olsaydı, bir işimiz olsaydı, ben bu adamdan artık boşanacaktım. Yani evim olsaydı, bir geleceğim olsaydı boşanacaktım. Evim yok, işim yok, çocuklarım ufak... Dedim, şimdi boşanma davası açsam, çocuklarıma benden alsalar, ben ne

yapacağım? O zaman ben deli olacağım! O yüzden ha böyle çekiyorum. Şey yapamıyor, boşanamıyorum da. E, tabii istiyorum, bir evim olsa, ben de çocuklarımı hani kiradan kurtarsam.

Kadınların hayatı nasıldır? Hani görüyoruz her gün, her gün kadınların şiddetini, öldürme, öldürüyorlar, şey yapıyorlar, hayat, hayatı çıkarımlar. Bana göre bilmiyorum ben de kocamdan gördüğüm şeyde. Hani köle gibi insanı çalıştırır, üstelik bizim tarafta. Yine bu tarafta, insan hakları yani kadınları yine yine biraz var, bizim taraftan göre. O taraf hiçbir şey yok.

Kocam nasıldır? İçkisi yok, kumarı yok, sigarası yok. Ama nasıl? Ne benim derdimi dinliyordu ne kendi derdini bana anlatıyordu, ben varım, yokum, hiç umurusun da değildi. Ne ben ne çocuklarımız, sabah kalkıp çıkıyordu dışarı kahvelerde, saat gece 12'ye kadar gelecekti. Gelecekti, bilgisayarın başında oturacaktı, sabaha kadar bilgisayarda kalacak. Sevgi kelimesi ağzından duymadım. Yani ben ona onu hiç yani karı koca gibi bir gezmeye, bir ya da bir misafirlige, bir yere gitmedim. Yani kocan var diye, adı üstünde vardı, kocam yoktu. Öyle diyorum.

Yani hani görmüyorum ve yani herkes çalışıyor ya, herkes kendi işini yani benim gördüğüm komşular, yani çok güzel, çok dört dörtlük geçim yapıyorlar. Yani nasıl? Hem kadın çalışıyor hem koca çalışıyor, tabii eve gelince, evin içinde de yani aynı çalışmayı yapıyorlar kendi. Yardım ediyorlar birbirine, benim gördüğüme, yani görmediğimi bilmiyorum. (Gülüyor.)

Büyüğü zaten çocuktur, okul okuyordu orada. Bir sene ben gönderdim, kardeşlerim İstanbul'da çalışıyor diye onların yanına bir sene gönderdim, orada çalıştı. Başka yerde çalışmıyor. Yani çocuktur, okul okuyor diye çalışmamış yani o Diyarbakır'da. E, buraya gelince burada da hani iş yok iş nasıl yok? Ona göre iş yok. Eli sakattır, ona iş yani gören yani bir şey bahane ediyor.. Çalışmıyor. Tabii eli de tutmuyor yani. Eli var yani, gücü yok ha şey yapıyor. Burada geçen sene dondurmacıda çalıştı. Odur, bir sene dondurmacıda çalıştı, ondan sonra şimdi boştur oğlan. Anlaşamadılar herhalde gençtir, şey yapmadılar, o çıktı oradan.

Tabi etkiledi, hani dışarı çıkamıyoruz, bir yere gidemiyoruz. Hani bakmayın çocuklar zaten şimdiye kadar bahçe, şey evin içindeydi. Birkaç gündür bahçeye çıktı, korona yine geri geldi yine aynı şey oluyor, evdeyiz. Tabi zor oluyor. Allah, Yarabbi, Allah tarafından mı? Milletten içinden bir kalksaydı bu korona (Gülüyor.) rahatlasaydık.

Hani bizim tarafta diyorum ya, kadın hakları burada yani karı koca yardım ediyorlar birbirine ya, orada yok! Orada mesela ölseydim de tek ben değil, hepsi, ölsen de kocalar diyor, kadınsınız, evin

iş size aittir, çalışın. Yani, evin temizliğidir, çocuktur, şudur, budur. Ölseydi de ha be kocam... Ben ölseydim, kocam kalkıp bir bardak su veremiyor, bana veremiyordu. Kendi bile içemiyordu. Ben şey yapardım, ona göre hesapla hani. Hani kadınlara şey yapmıyorlar onlar. Kadın hakları yok orada fazla. (Gülüyor.) Şimdiki çocuklar, şimdiki gençler zaten hani ne büyüklerini dinliyorlar, kendi başını alıp gidiyorlar artık.

"****" benim kızım olmadığı için bilmiyorum, görüncem de hani o zaman verdiler, gittiler, ben onları şey yapamadım. İşte nasıldı hani orada küçük yaşta veriyorlar ya! Kocaya veriyorlar, küçük yaşta onları öyle eziyorlar. Niye ezdiriyorlar? Öyle çocuk yaşta, ya şimdi ben çok çekmişim yani hani kocadan çekmişim, yardımcı olmamışım ona. Onlardan büyük kimdir diyen bilsen, evlensen karısına dört dörtlük yardım edecek seni. Her türlü şeyden yardım edecek sana, anam çünkü ben görmüşüm. (Gülüyor.) Geçen yazın ben gittim. Geçen yazın ben gittim, annemgile gittim. Orada iki, iki buçuk ay kaldım, geldim.

Daha bu sene gitmek, gitmeyi düşünmüyorum. Allah kaza bela vermesin. Hem yol parası pahalıdır hem korona var. Bir de gitsem mecbur Diyarbakır'a da gitmek zorunda kalacağım, istemiyorum gitmeyi. Aynı köy, tabi köy değişmiş, nasıl değişmiş? Hani çünkü gençler hepsi şehre gelmiş, yani eskiden yeşillikti, güzeldi. Şimdi kupkuru, yeşiller tek kalmış, gençler kimse kalmamış orada. Köy olarak değişmiş ama Batman güzelleşmiş. Batman güzelleşmiş. Köyde bir şey kalmamış, köyün havası kalmamış, artık eski havası yok. Batman'ın her türlü şeyleri güzeldir. (Gülüyor.) Mesela yani Batman şeyleri güzeldir. Tabi insan ailesinin içine girse daha güzellik oluyor, insan akrabasını, ailesini görse. O amaçla yani güzellik (Gülüyor.) diyorum. Oraya mecbur öyle gittik. Biz buraya gelince kaynanam hastaydı, çocukları yani çocukları çok özlemişti. Dedim, yani bu koca bana çektirmişti. Hani eskiden kaynana da çok çektirmiş. E, şimdi el, ayağı düşmüş yani onlar yapmışsa, ben yapmayayım, çocukları görsün diye iki- üç gün gittim. Üç gün kaldım, çocukları görsünler diye. Benim büyüğüm gelmedi, üç tane çocuk, ben yine geri, kardeşlerim geldi, beni aldılar, Batman'a geri götürmek için. Benim ikinci oğlumu orada şey, bırakmadılar benimle gele. Dedi, o burada kalsın. O kalınca da beni bu sefer şey yapınca mecbur geri yine gittim oraya. Bir hafta bu sefer kaldım, onu aldım, geldim eve. Nasıl davrandılar? Nasıl davrandılar? Zaten ben gittim oraya, üç günlük yani hani bu adam kim? Bir sene bu çocukları görmemiş. Ya ne ne biçim insandır? Ben onu anlamıyorum. Üç sene, bir sene görmemiş, ben gittim oraya, bu adam ne benimle konuştu ne bu çocuklarla ilgilendi. Ben gittim, hani demek hava değişmesi oldu, ikisi de hasta oldu. Birini götürüyordum, birini getiriyordum. Demedi hani kadın, sen gelmişin, misafirsin, çocuklarım hastadır, ben götürüp, ben seninle geleyim. Benimle gelmedi. Bu çocukları ben götürdüm, getirdim. Üç gün kaldım, geri işte gittim, konuşmadı benimle zaten. Geri ben, Batman'a

gittim. Batman'da orada ben şey yaptım, kolum kırıldı, o yüzden ben iki buçuk ay kaldım orada. Öyle ne benimle ilgilendi, ne dedi gel seni hastaneye götüreyim, ne beni sordu. O sen ne biçim insansın? Senin çocuk... Ama beni, beni boş ver, çocuklarınla niye ilgilenmiyorsun? Çocuklarını niye niye sevmiyorsun? Hani yani demedi hani misafir gelmişler, evimiz var orada, altlı üstlü benle, kaynanamla oturuyorduk. Evimiz şimdi boştu. O, tek kalıyor orada. Bir oda sermişler ona, bir bilgisayar atmışlar eve ona, evde kalıyor, orada orada yatıyor. Tamam, ben gelmişim ama git dışarıdan bir yemek getir. Beni de çocukları ya yemeğe çıkar ya çocukları gezmeye çıkar. İy, hiç ilgilenmedi. Demedi, siz varsınız, yoksunuz.

O, başka, o yeni gelin gelirken o vardı, onu sattık, başka bir yerde iki odalı daha önce, bu sefer üçüncü katta, onu aldık. Ondan sonra kendi evimi aldık, benimle yani birlikte oturduk kaç sene, on bir sene o evde oturduk, ondan sonra kaynanamgil ayrıldı, üst katını aldılar. Altlı üstlü oturuyorduk öyle. Şimdi ben geldim, o ev boştur. O sadece "****" dedik, kiraya ver, o kirayı bize gönderin, oranın kirasını vereyim, ne sattı, kiraya verdi. Ben orada kalıyorum işte. İki katlı evdi. On tane hepsi öyleydi, iki en fazla üç katlıydı zaten hepsi öyleydi. Nasıl, ne diyorlar ona hala ismine unuttum. Tabi bu yeni binalar oldu yükseldi artık. Yani Diyarbakır, Diyarbakır güzeldir. Hani gezme yerleri var, çok güzeldir, çok şeydir. Tabi ben, benim ailem de yani kocam tarafında ben şey yapmayınca, bu sefer Diyarbakır hepsi gözümde kara olmuş yani. Diyarbakır, tabii insanı, misafirperverdirler, iyidirler.

İşte, çocuklarımla ilgileniyorum, olunca da bahçeye çıkıyoruz yani çocuklarımı çıkardım yani o caddede böyle gezdireceğim. Diyeceğim bu koronadan önce ya korona olunca da, evdeyiz zaten. Sadece bahçeye çıkıp geliyoruz. Başka, günlük hayatım öyle. Çocuklarla ilgileniyorum. Sıkıcı, sıkıcıdır. (Gülüyor.) İş olmayınca, hava böyle olunca sıkıcı oluyor. Of, iş yok yapayım, şöyle yok, böyle yok, zaten işim televizyondur, başka ne yapacağım? (Gülüyor) Yemektir, temizlik, bulaşıktır, şudur, budur, televizyondur başka ne yapacağım?

Çoğunlukla haberleri izliyorum, bir de Müge Anlı'yı izliyorum. Hani bu haberleri izliyorum, hani ekonomik, ekonomi ediyor bu hastalık söylüyorlar, onları izliyorum yani onları şey yapıyorlar. Tabi Müge Anlı ki, bu olayları çıkarıyorlar, ki birbirini öldürüyorlar, katilleri çıkarıyorlar, şeyleri onları izliyorum. Helal olsun Müge Anlı'ya ki böyle çıkarıyorlar bu şeyleri. Çıkarıyorlar, bu katilleri, bu şeyleri hepsini çıkarıyorlar.

Neler neler yapıyor bu dünyada millet, neler yapıyor birbirimize. Gelecek iyi günler beklemiyor yani öyle hayal ediyorum ki, bir işim olsaydı, oğlumun bir işi olsaydı, ya oğlum evlendirseydim,

bir evim olsaydı. Böyle bir hayal kuruyorum. Çocuklarımı okutaydım. Allah birdir, bir gün o da olur inşallah. De yani kadın olarak nasıl olacak? Yani zordur. Nasıl zor diyelim? Yani geçim derdinden yani geçim şeyinden zor oluyor. Yani diyorlar ya, ben de erkek gibiyim. Çok şükür, hiç şeyim yok. Hani geçim derdi zor oluyor. İş olmayınca, yani okuma yazmam da yok. Okuma yazmam olsaydı, işim olsa, daha güzel bir işim olsaydı, bir işe girebilseydim ya, o da yok! Sadece işim olsa, çamaşır, bulaşık olacak, temizlikçin olacak. Bizim zamanımızdan köyde şey çıktı. Hani yeni yeni bu terör olayları falan çıkmıştı. O zaman köylerde şey, neydi ismi? Öğretmenler fazla gelmiyordu diye, okumadım. Ha, benim küçüğüm benim, benim ablam okumadı, ben okumadım, üç tane benden küçük, onlar okudu. O zaman da okul yani şey oldu onlar okudular. Yani o zaman korkuyorlardı içimizde hani o olaylardan, şeylerden korkuyorduk yani. Hani şimdi biz ancak iş güçle uğraşıyorduk, hayvanlarımız vardı, tütün var şeyim, tütünümüz vardı, şeyimize yani tarlada çalışıyorduk. (Gülüyor.) O zaman akı, şimdiki akı olsaydı. Yani, akı başına gelince, iş işten geçiyor artık.

Şimdi biz okumamışız, hala, hala, ben diyorum, nasılsa bu çocuklarımı okutayım. Çocuklarım okusun, hayatını kurtarsın. Bugün yani okul okusaydım, bir meslek sahibi olsaydım ne bu kadar çekecektim?

E gençlik, gençlik (Gülüyor.) herkes oluyor, bir zamanlar herkes oluyor. Olur olur yani. Zaten bir kere oldum, o da olmadı gitti. Çok güzel bir duygu, sevgi çok güzel bir duyguydu tabi. Bizim komşuydu. Gizli gizli şey oldu. Zaten fazla sürmedi, bir hastalık geçirdim. O hastalıktan sonra zaten ben Diyarbakır'a geldim. Hasta için, hastane için. Ondan sonra, Diyarbakır'dan Adana'ya geçtim. Orada ameliyat oldum. Ondan sonra hala bir ayım bitmedi, onlar geldi, babaları geldi, görüş... Yani fazla sürmedi aşkımız. (Gülüyor.)